

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/145/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512223541
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1512223541.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova č. 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č. k. 15C/156/2012-165 zo dňa 22. januára 2015, v pomere hlasov 3 : 0, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e.**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáhal náhrady majetkovej škody a náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava V v exekučnom konaní, bližšie špecifikovanom v odôvodnení napadnutého rozsudku. Zároveň rozhodol, že odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

Po vyriešení otázky príslušnosti Okresného súdu Bratislava V na konanie vo veci, keď Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 6NcC 135/2012-17 zo dňa 19.10.2012 rozhodol, že sudcovia súdu ani zákonná sudkyňa, ktorej bola vec pridelená náhodným výberom nie sú vylúčení z konania a rozhodovania vo veci (okrem sudkyne JUDr. Jany Tamášiovej), nariadil pojednávanie na deň 23.1.2014. Konštatoval, že právny zástupca navrhovateľa žiadal zrušiť pojednávanie z dôvodu, že mu nebolo doručené rozhodnutie Krajského súdu o vylúčení, resp. nevyvylúčení sudcov Okresného súdu Bratislava V, pričom toto rozhodnutie mu bolo doručené dňa 21.11.2013 a nariadil ďalšie pojednávanie na deň 18.3.2014. Právny zástupca navrhovateľa dňa 13.3.2014 doručil e-mailom súdu Návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a návrh, aby súd konanie prerušil a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, predmetom ktorej je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyvylúčenia sudcu povereného prejednáváním veci. Uznesením 15C 156/2012-90 zo dňa 18.3.2014 zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) veta prvá a § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. a uznesenie doručil účastníkom konania. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.7.2014, keď ho odvolací Krajský súd v Bratislave svojím uznesením č. k. 2Co 461/2014-121 zo dňa 23.6.2014 potvrdil. Súd prvého stupňa nariadil ďalšie pojednávanie na deň 07.10.2014, na ktoré boli účastníci riadne predvolaní v zmysle § 115 ods. 2 O.s.p., keď predvolanie prevzali dňa

25.08. a 27.08.2014. Právny zástupca navrhovateľa dňa 02.10.2014 (po viac ako mesiaci od prevzatia predvolania na pojednávanie) rovnakou formou (e-mailom) doručil súdu opätovne Návrh na zrušenie pojednávania nariadeného na 07.10.2014 a návrh na prerušenie konania z rovnakých dôvodov, ako uvádzal v podaní dňa 13.3.2014. Z dôvodu návrhu navrhovateľa sa odporca z pojednávania ospravedlnil. Súd prvého stupňa nariadil ďalšie pojednávanie na deň 22.01.2015, na ktoré boli účastníci predvolaní dňa 19.11. a 24.11.2014. Dňa 16.01.2015 právny zástupca opätovne doručil e-mailom návrh na zrušenie pojednávania nariadeného na deň 22.01.2015 a návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR dôsledkom ktorého bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu. Keďže o rovnakom procesnom návrhu navrhovateľa na prerušenie konania už súd prvého stupňa právoplatne rozhodol, na podanie navrhovateľa zo dňa 02.10.2014 a dňa 16.1.2015 neprihliadal. Rovnako neprihliadal na ďalšie podanie - Návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. až do právoplatného rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach vznesených v konaní na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C 6/2010, pretože toto konanie s vecou prejednanou podľa zák. č. 514/2003 Z. z. nijako nesúvisí.

Súd prvého stupňa prejednal vec podľa § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal na pojednávaní dňa 22.1.2015 v neprítomnosti účastníkov, vykonal dokazovanie návrhom navrhovateľa, vyjadrením odporcu a listinným dôkazom a to exekučným spisom tunajšieho súdu sp. zn. 37Er/8508/2006. Z obsahu exekučného spisu 37Er/8508/2006 zistil, že súdny exekútor JUDr. Ivan Lutter doručil súdu dňa 20.10.2006 pod svojou spisovou značkou EX 124/2006 Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného POHOTOVOSTĚ, s.r.o. proti povinnému G. K. pre vymoženie 25.440,- Sk istiny s príslušenstvom na základe exekučného titulu - Rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 11.7.2006, sp. zn. SR 2304/06. Okresný súd Bratislava V vydal exekútorovi poverenie číslo XXXX*XXXXXX dňa 25.10.2006. Dňa 25.1.2010 navrhovateľ doručil súdu návrh na zmenu exekútora (bez uvedenia dôvodu) a žiadal poveriť vykonaním exekúcie exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Exekučný súd uznesením č. 37Er/8508/2006-17 zo dňa 19.11.2010 návrhu na zmenu súdneho exekútora vyhovel a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého so sídlom ex. úradu Záhradnícka 62, Bratislava.

Po právnej stránke vychádzal z ustanovení § 44 ods. 8, 9 zákona č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok) účinného do 31.5.2010, § 1 písm. a/, § 3 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 3, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. a vyslovil, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je osobitnou zodpovednosťou a zodpovednosťou objektívnou (§ 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). Všetky zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Pri nesplnení čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne. Pri splnení všetkých podmienok naraz sa zodpovednosti za škodu nemožno zbaviť.

Vykonaným dokazovaním mal za jednoznačne preukázané, že exekučný súd v exekučnej veci 37Er/8508/2006 o návrhu navrhovateľa na zmenu exekútora nerozhodol v zmysle § 44 ods. 8 exekučného poriadku do 30 dní od doručenia návrhu, ale s omeškaním 3 mesiacov. Teda možno konštatovať, že nevydaním rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Mal však za to, že pokiaľ v dôsledku tohto nesprávneho úradného postupu má vzniknúť zodpovednosť štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., musia byť splnené ďalšie podmienky stanovené zákonom, predovšetkým musí byť týmto nesprávnym úradným postupom spôsobená škoda.

Dospel k záveru, že navrhovateľom vyúčtované režijné náklady nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Navrhovateľ je podnikateľský subjekt, náklady vynakladané v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu obchodnej činnosti nemožno považovať za škodu. Takými nákladmi sú aj uplatňované náklady vo výške 175 € z titulu správy pohľadávok prostredníctvom zamestnancov, ktorí dostávajú mzdu, ako aj náklady za spracovanie urgencií súdom, kontrolu stavu konania na exekučnom súde a za udržiavanie a správu informačného systému; nie sú škodou a pokiaľ nie sú špecifikované konkrétne na exekučnú vec 37Er/8508/2006 ako vynaložené navyše za 9 mesiacov omeškania, už vôbec nie škodou, ktorá by vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, nárok navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy nemôže byť podľa neho nárokom v zmysle § 17 ods. 2, 3 zák. č. 514/2003 Z. z., pretože takýto nárok môže vzniknúť iba fyzickej osobe. Tento záver možno vyvodiť z ust. § 17 ods. 3 písm. a) až d) zák. č. 514/2003 Z. z. V prípade právnickej osoby totiž

nemožno hodnotiť jej doterajší život a prostredie, v ktorom žije, resp. jej súkromný život a spoločenské uplatnenie. V tejto časti preto zrejme ide o nárok na ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby v zmysle § 19b ods. 3 Obč. zák. Súd je toho názoru, že v konaní nebolo preukázané, že by nesprávnym úradným postupom súdu došlo k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti navrhovateľa. Uviedol, že navrhovateľ v konaní ani netvrdil, že by v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu došlo k neoprávnenému zásahu do jeho dobrej povesti. Navyše, takýto zásah je podľa neho už pojmovo vylúčený, keďže vyššie popísaná nečinnosť exekučného súdu nemôže mať vplyv na povesť navrhovateľa.

V odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že navrhovateľ v prejednávanej veci nepreukázal existenciu podmienok pre úspešné uplatnenie svojich nárokov na náhradu škody, ktorá mu podľa tvrdenia v žalobe vznikla nesprávnym úradným postupom. Podľa súdu prvého stupňa nesprávny úradný postup bol síce v predmetnej veci preukázaný, avšak preukázaný nebol vznik škody a príčinná súvislosť medzi vznikom škody s nesprávnym úradným postupom, t.j. navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno. Argumentoval tým, že z obsahu žaloby síce vyplýva tvrdenie navrhovateľa, že mu vznikla škoda v príčinnej súvislosti s tým, že súd nerozhodol o zmene súdneho exekútora v primeranej lehote, ale žiadnym spôsobom nepreukázal skutočnosť, že by pôvodný exekútor objektívne nemohol do rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora na návrh oprávneného navrhovateľa, pokračovať vo vymáhaní pohľadávky (napr. rozhodnutie o pozastavení výkonu činnosti exekútora). Nároky na náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňované navrhovateľom z dôvodu nesprávneho úradného postupu súdu (nedodržania zákonnej lehoty na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora) sa týkali exekučného konania vykonávaného pôvodným súdnym exekútorom na základe poverenia vydaného v r. 2005, ktoré nebolo zrušené, kde nedošlo k zastaveniu exekučného konania do času podania návrhu na zmenu exekútora v r. 2010, resp. do vydania rozhodnutia súdu, ktorým návrhu na zmenu exekútora vyhovel. Zmena exekútora, či už vykonaná včas, alebo oneskorene, v tomto prípade nemá žiaden vplyv na nároky navrhovateľa v exekučnom konaní, kde bol v r. 2005 poverený pôvodný exekútor (§ 44 ods. 9 veta druhá ex. por.). Tvrdená škoda nemá podľa neho bezprostrednú a priamu príčinnú súvislosť s rozhodnutím exekučného súdu, tvrdenými prietiahmi. Mal za to, že navrhovateľ nepreukázal, že vydaním rozhodnutia exekučného súdu v 30-dňovej lehote, by nebolo došlo k vzniku tvrdenej škody. Zastal názor, že navrhovateľ tak nepreukázal splnenie podmienok, ktoré zákon vyžaduje, aby súd mohol konštatovať zodpovednosť štátu za tvrdenú škodu.

O náhrade trov konania rozhodol prvostupňový súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a v konaní úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko si ich náhradu neuplatnil.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie navrhovateľ, žiadajúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že vec prejednal v jeho neprítomnosti (§ 101 ods. 2 O.s.p.) napriek tomu, že požiadal riadne a včas o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny s nimi spájané, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedol, že už vo svojom návrhu upovedomil súd prvého stupňa o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. To, že krajský súd v označených skutočnostiach nezhliadol dôvod na vylúčenie sudcu, podľa navrhovateľa nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne aj v očiach verejnosti nie je možné tohto sudcu považovať za nestranného, a to aj z dôvodu, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (príkladmo poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17.10.2012, č. k. 11NcC/46/2012-24), ako aj s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovania práva na nestranný súd. Navrhovateľ tiež poukázal na skutočnosť, že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, a preto podľa neho nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Uviedol, že meritórne rozhodnutie vo veci súdom prvého stupňa (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie s tým, že odvolanie podáva aj proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení

konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva navrhovateľa na súdnu ochranu, osobitne mária jeho možnosť konať pred súdom. Namietol, že súd prvého stupňa sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu ignoroval, a to napriek tomu, že navrhovateľ trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní vedenom nestranným sudcom na nestrannom súde. Vytýkal tiež súdu prvého stupňa, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporkyne, z ktorých pri rozhodovaní vychádzal a ani k dôkazom, ktoré vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie, čím došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom. Zastával názor, že súd prvého stupňa sa dopustil viacerých omylov, keď v napadnutom rozsudku konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomuto tvrdeniu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je pritom dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Ďalej navrhovateľ poukázal na zásadu kontradiktórnosti a namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a ani navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd prvého stupňa podľa navrhovateľa porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces. Poznamenal, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise, pričom len také listiny by mohli slúžiť ako dôkaz. Ku skutočnosti, že odporkyňa sa vo veci napriek výzve súdu prvého stupňa nevyjadřila, navrhovateľ uviedol, že súd prvého stupňa mal preto rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. na základe navrhovateľom tvrdeného skutkového stavu. Súd prvého stupňa však namiesto toho bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si sám určil a následne vo veci meritórne rozhodol. Navrhovateľ taktiež namietal, že súd prvého stupňa úplne ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému, výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačných výdajov spojených s vyhotovením urgencií, ako aj poštovných a telekomunikačných výdajov, a preto je napadnutý rozsudok v tejto časti nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa neho vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd prvého stupňa dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla. Súd prvého stupňa odôvodnil napadnutý rozsudok rovnako ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupujú rovnakí účastníci konania, ale v ktorých bol rozdielny skutkový základ. Súd prvého stupňa tak vytvára odôvodnenia rozhodnutí formulárovým spôsobom, čo nemožno ústavnoprávne akceptovať. Navrhovateľ nesúhlasil ani s tvrdením súdu prvého stupňa, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), pretože ak by súd rozhodol o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Podotkol, že právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu, za ktorý dlžník nemôže niesť zodpovednosť, a teda ani znášať náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. Navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že pri vyčíslení majetkovej škody vychádzal z účtovnej agendy, ktorú vzhľadom na ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nebolo možné korešpondenčne predložiť, obdobne ako pracovné a obchodné zmluvy. Dôkazy o výške majetkovej škody, vrátane znaleckého posudku, ktorý si nechal vyhotoviť, chcel predložiť v konaní pred súdom prvého stupňa prostredníctvom vykonaného pojednávania. Súd prvého stupňa však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnuť alebo predložiť ďalšie dôkazy vrátane tých, ktoré vznikli po podaní návrhu na začatie konania v dôsledku narastania škody. Namietal, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa so znaleckým posudkom č. 1/2014 vypracovaným Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorý navrhovateľ predložil ako dôkaz o vzniku škody a z ktorého jednoznačne vyplývajú konkrétne náklady vynaložené navrhovateľom v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Zároveň súčasťou posudku sú aj prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených mzdových nákladoch, nákladoch na tlač, na úpravu informačného systému, na poštovné a na telekomunikačné služby. K nemajetkovej ujme navrhovateľ vytýkal súdu prvého stupňa, že vo svojom rozhodnutí nevysvetlil, prečo nekonštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase, hoci sám súd prvého stupňa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a

pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Namietal, že súd prvého stupňa v súvislosti s majetkovou ujmom analyzoval okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Z vykonaného dokazovania pritom jednoznačne vyplýva, že práva navrhovateľa boli porušené prekročením zákonom stanovenej lehoty. Za irelevantné považoval úvahy súdu prvého stupňa o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil, keďže súdne rozhodnutia všeobecných súdov sú rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov, taktiež úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, keď podnikateľské riziko nemožno pre existenciu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zákona štátnym orgánom, ako aj úvahy o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, pretože tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu. Mal za to, že všetky problémy, ktoré boli vyvolané v jeho právnej sfére nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. V závere svojho odvolania navrhovateľ k návrhu na prerušenie konania uviedol, že ak bol tento súdu prvého stupňa doručený pred nariadeným pojednávaním, súd prvého stupňa bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 211 ods. 2 a § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Zodpovednosť za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci spôsobenú nesprávnym úradným postupom jeho orgánmi verejnej moci je objektívna zodpovednosť (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť; založená je na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok: 1. nesprávny úradný postup štátneho orgánu; 2. vznik škody; 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Po oboznámením sa s obsahom spisu má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu a riadne zistil skutkový stav veci v zmysle § 153 ods. 1 O.s.p. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa postupoval správne, keď sa zameril na zisťovanie základných zákonných predpokladov pre priznanie náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., pričom dospel k správne záveru, že navrhovateľ, ktorého zaťažovalo dôkazné bremeno, v predmetnej veci nepreukázal naplnenie vyššie uvedených zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa aj patričným spôsobom odôvodnil (§ 157 ods. 2, 3 O.s.p.), keď v odôvodnení svojho rozsudku sa vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ktoré boli pre jeho rozhodnutie podstatné. Odvolací súd sa pritom v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v plnom rozsahu stotožnil.

Primárne, vo vzťahu k rozporuplným a reálnemu stavu nezodpovedajúcim tvrdeniam navrhovateľa prezentovaným v jeho odvolaní, považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že súd prvého stupňa sa zaoberal návrhom navrhovateľa na prerušenie konania, a to pred meritórnym rozhodnutím, ku ktorému došlo na pojednávaní konanom pred súdom prvého stupňa dňa 22.01.2015. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na skutočnosť, že ako vyplýva z obsahu spisového materiálu (č. I. 90, 135, 164 spisu) a ako správne uvádza aj súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, súd prvého stupňa o procesnom návrhu navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ním podanej ústavnej sťažnosti rozhodol uznesením č. k. 15C/156/2012-90 dňa 18.03.2014 a to tak, že návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol. Predmetné uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 18.03.2014 bolo na odvolanie navrhovateľa Krajským súdom ako odvolacím súdom potvrdené, a to uznesením č. k. 2Co 461/2014-121 zo dňa 23.06.2014. Názor navrhovateľa prezentovaný v jeho odvolaní, že súd prvého stupňa nerozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania samostatným uznesením pred rozhodnutím o veci samej, teda nemá oporu v reálnom stave prejednávanej veci. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na skutočnosť, že ako vyplýva z obsahu spisového materiálu (č. I. 74, 90, 127, 135, 143, 164 spisu) navrhovateľ požiadal o prerušenie predmetného konania (vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 15C/156/2012) do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu o ústavnej sťažnosti navrhovateľa, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia Krajského

súdu vo veci vylúčenia sudcu povereného pojednávaním veci, v konaní celkom trikrát: 1. podanie navrhovateľa zo dňa 13.03.2014 doručené súdu prvého stupňa dňa 14.03.2014 (č. l. 74 a nasl. spisu); 2. podanie navrhovateľa zo dňa 02.10.2014 doručené súdu prvého stupňa dňa 02.10.2014 (č. l. 127 a nasl. spisu); 3. podanie navrhovateľa zo dňa 16.01.2015 doručené súdu prvého stupňa dňa 16.01.2015 (č. l. 143 a nasl. spisu). Z obsahu spisu je pritom bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že jednotlivé podania navrhovateľa (podanie 1., 2., 3.), všetky označené ako „návrh na zrušenie nariadeného pojednávania“ a obsahujúce žiadosť o prerušenie predmetného konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vzhľadom na podanú sťažnosť na Ústavný súd podľa čl. 127 Ústavy SR zo strany navrhovateľa v prebiehajúcom konaní, sú resp. boli obsahovo totožné, pričom súd prvého stupňa rozhodol už o „prvom“ návrhu navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 13.03.2014 doručeným súdu prvého stupňa dňa 14.03.2014, a to uznesením č. k. 15C/156/2012-90 zo dňa 18.03.2014, ktoré bolo potvrdené aj rozhodnutím odvolacieho súdu. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za nutné uviesť, že už z tohto je zrejmé, že navrhovateľove podania v prejednávanej veci sú bez ohľadu na charakter a osobitosť veci formulárové, neodrážajúce reálny stav spisu. Takýto postup navrhovateľa, najmä jeho námietky vytykajúce také pochybenia, ktoré z obsahu spisového materiálu nevyplývajú, sú svedectvom toho, že navrhovateľ neprejavuje prejednávanej veci a priebehu konania dostatočnú pozornosť a tým len zbytočne predlžuje jednotlivé konania.

K odvolacím námietkam navrhovateľa odvolací súd uvádza, že za splnenia predpokladov uvedených v ustanovení § 101 ods. 2 O.s.p. môže súd uskutočniť pojednávanie a na tomto aj rozhodnúť vec bez prítomnosti účastníka, resp. jeho zástupcu, ktorý bol riadne predvolaný a nepožiadaval z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Dôležitý dôvod môže byť vyvodzovaný len zo skutočnosti, ktorá je vo vzťahu k prebiehajúcej súdnej veci a nariadenému pojednávaniu so zreteľom na všetky okolnosti vážna (svojou povahou znemožňujúca každému účastníkovi občianskeho súdneho konania za rovnakých okolností účasť na súdnom pojednávaní), súčasne ospravedlniteľná (všeobecne prijímaná ako odpustiteľná), nepredvídateľná (nepredvídaná alebo neočakávaná), neodvrátiteľná (neumožňujúca účastníkovi prijať opatrenie prekonávajúce príčinu neúčasti na pojednávaní) a náhla (vzhľadom na časové súvislosti nedovoľujúca účastníkovi uskutočniť kroky vedúce k jeho účasti na pojednávaní). Dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná žiadosť neprítomného účastníka o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.), posudzuje súd podľa okolností toho - ktorého prípadu.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že navrhovateľ svoju neúčasť na pojednávaní konanom na súde prvého stupňa dňa 22.01.2015, na ktorom došlo k vyhláseniu napadnutého rozsudku, ospravedlnil podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 16.01.2015. V predmetnom podaní navrhovateľ žiadal zrušiť nariadené pojednávanie a prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu vo veci, a to vzhľadom na navrhovateľom podanú sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky podľa článku 127 ústavy proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave o tom, že sudcovia Okresného súdu Bratislava V nie sú z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci vylúčení a preto, že sa nemohol pripraviť na predmetné pojednávanie. Súd prvého stupňa vyhodnotil žiadosť navrhovateľa na zrušenie či odročenie pojednávania ako nedôvodnú. Argumentoval tým, že o procesnom návrhu navrhovateľa na prerušenie konania bolo už súdom právoplatne rozhodnuté a teda opätovne nerozhodoval o tom istom návrhu na prerušenie konania z tých istých dôvodov. Pokiaľ ide o podanie navrhovateľa zo dňa 16.01.2015 doručené súdu prvého stupňa dňa 19.01.2015 obsahujúce návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., odvolací súd uvádza, že ide o podanie navrhovateľa podané elektronicky (e-mailom zo dňa 19.01.2015) bez zaručeného elektronického podpisu, podanie ktoré nebolo doplnené písomne alebo ústne do zápisnice v lehote troch dní (ani dodatočne) v zmysle § 42 ods. 1 druhá veta O.s.p. Vychádzajúc z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15.4.2011, sp. zn. 1Ndc/6/2011, pritom aj na podania, ktoré neobsahujú návrh vo veci samej alebo návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ale obsahujú iný návrh, urobené elektronickými prostriedkami bez podpísania zaručeným elektronickým podpisom, t. j. aj predmetné podanie navrhovateľa, je potrebné uplatňovať rovnaký režim, aký je v § 42 ods. 1 O.s.p. výslovne uvedený len vo vzťahu k podaniu urobenému elektronickými prostriedkami bez podpísania zaručeným elektronickým podpisom obsahujúce návrh vo veci samej alebo návrh na nariadenie predbežného opatrenia. To znamená, že aj takéto podanie je potrebné doplniť písomne alebo ústne do zápisnice najneskôr do troch dní, v opačnom prípade sa na neho neprihliada a vychádza sa z toho, akoby vôbec ani nebolo podané. Súd prvého stupňa tak vzhľadom na uvedené nebol povinný rozhodovať o tomto návrhu navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 19.01.2015. Pre úplnosť odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že rovnako nedôvodné sú aj argumenty navrhovateľa o tom, že zo strany súdu prvého stupňa nebola dodržaná lehota na prípravu pojednávania, skutočnosť ktorá z

obsahu spisu vôbec nevyplýva, práve naopak, je zrejmé, že bola zákonná 5-dňová lehota súdom prvého stupňa dodržaná.

Podľa názoru odvolacieho súdu nie je preto dôvodná ani tá odvolacia námietka navrhovateľa, že v predmetnej veci rozhodoval vylúčený sudca. Navrhovateľ pritom v odvolaní neuviedol žiadne iné dôvody zaujatosti zákonného sudcu než v návrhu resp. jednotlivých návrhoch na začatie konania. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že otázka nestrannosti konajúceho sudcu, ktorú navrhovateľ opätovne (a z totožných dôvodov ako v návrhu resp. návrhoch na začatie konania) namietal, už bola v prejednávanej veci v konaní právoplatne vyriešená, a to Krajským súdom v Bratislave ako nadriadeným súdom postupom podľa § 16 O.s.p. uznesením č. k. 6NcC 135/2012-17 zo dňa 19.10.2012, a to tak, že sudcovia Okresného súdu Bratislava V (súdu prvého stupňa), s výnimkou sudkyne JUDr. Jany Tamášiovej, nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci.

Neobstoí ani odvolacia námietka navrhovateľa ohľadom porušenia práva na kontradiktórny súdny proces, nakoľko navrhovateľ napriek riadnemu a včasnému predvolaniu si bezdôvodnou neúčastou na pojednávaní sám zmaril možnosť dôsledne uplatňovať svoje práva a chrániť svoje záujmy. Odvolací súd nespochybňuje zásadu kontradiktórnosti konania, pod ktorú možno subsumovať právo účastníka konania byť oboznámený s predloženými dôkazmi a vyjadreniami, vyjadriť sa k nim a predložiť či označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak nie je možný čisto absolútny, resp. formalistický výklad tejto zásady bez väzby na ostatné zásady občianskeho súdneho konania (napr. zásadu hospodárnosti a plynulosti súdneho konania). Navrhovateľ navyše napriek poučeniu podľa § 120 ods. 4 O.s.p. neoznačil ani nepredložil mimo návrhu na začatie konania ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Nedôvodné sú preto aj odvolacie námietky navrhovateľa ohľadom toho, že postupom súdu prvého stupňa mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko na pojednávaní chcel predložiť dôkazy o výške vzniknutej majetkovej škody, okrem iného aj znalecký posudok. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že mu je z rozhodovacej činnosti známe, že navrhovateľ na preukázanie svojich tvrdení v priebehu jednotlivých obdobných konaní predkladá ako dôkaz znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný dňa 17. 1.2014 Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave (z obsahu spisu je zrejmé, že v prejednávanej veci k tomu tak nedošlo). Odvolací súd zastáva názor, že vypracovaný znalecký posudok predkladaný navrhovateľom v jednotlivých obdobných veciach nie je vypracovaný na konkrétnu prejednanú vec a nevypovedá o skutočnej výške škody, ktorá mala údajne navrhovateľovi v jednotlivých exekučných konaniach vzniknúť. Jedná sa len o všeobecný znalecký posudok bez bližšej špecifikácie konania. Tento listinný dôkaz preto nepreukazuje vznik a výšku skutočnej majetkovej škody v konkrétnej veci. Uvedený posudok iba vyčísluje náklady všeobecne za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému a za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných okresným súdom Slovenskej republiky v exekučných veciach, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných okresným súdom Slovenskej republiky v exekučných veciach, na poštové a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na okresných súdoch Slovenskej republiky v exekučných veciach. Takto vyčíslené výdavky nie sú skutočnou škodou, ktorú bol navrhovateľ povinný v konaní preukázať, keďže ide iba o všeobecne vyčíslené náklady nepreukazujúce vznik a výšku majetkovej škody konkrétne v prejednávanej veci.

Odvolací súd zároveň poukazuje na ust. § 120 ods. 1 prvá veta v spojení s ods. 4 O.s.p., podľa ktorého je povinnosťou účastníka konania predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, o čom bol navrhovateľ v konaní riadne poučený. Navrhovateľ si však túto svoju povinnosť napriek vedomosti o vytýčenom termíne pojednávania, ktorého sa z vlastnej vôle nezúčastnil, nesplnil a neoznačil žiadne ďalšie dôkazy, z ktorých mala vyplývať výška ním uplatnenej škody. V zmysle § 101 ods. 2 druhá veta za bodkočiarkou O.s.p. bol pritom súd prvého stupňa povinný prihliadnúť iba na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľovi ako účastníkovi konania bola súdom prvého stupňa daná možnosť na vykonanie procesných úkonov a účasti na pojednávaní, avšak nakoľko sa navrhovateľ na pojednávanie nedostavil a nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu, resp. prípadný dôvod, pre ktorý žiadal o odročenie pojednávania, neexistoval ani v čase jeho nariadenia a iný dôležitý dôvod navrhovateľ neuviedol, súd prvého stupňa nepochybil, keď vec v jeho neprítomnosti prejednal podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a s prihliadnutím na obsah spisu aj vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom.

Pokiaľ teda navrhovateľ v odvolaní namieta, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a nemal možnosť navrhnúť dôkazy, táto námietka nie je dôvodná. Súd prvého stupňa sa na preukázanie tvrdení navrhovateľa primárne oboznámil s exekučným spisom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 37 Er 8508/2006, ktorý tvorí samotný právny a skutkový základ predmetného sporu. Súd prvého stupňa do rozhodnutia o veci samej poskytol navrhovateľovi dostatočný časový priestor predložiť a navrhnúť dôkazy, oboznámiť sa s dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a sám navrhovateľ z vlastného rozhodnutia tento priestor nevyužil. Odvolací súd má za to, že navrhovateľ nemôže svoju vlastnú pasivitu dávať na vrub súdu a v konečnom dôsledku ju využiť vo svoj prospech. V danej veci súd prvého stupňa poskytol účastníkom (aj právnenému zástupcovi navrhovateľa) reálnu možnosť chrániť svoje práva a oprávnené záujmy. Ak túto možnosť bez uvedenia (ospravedlniteľných) dôvodov účastník nevyužije, takéto chovanie už zákonodarca nedovoľuje v odvolacom konaní zohľadniť v jeho prospech. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že navrhovateľ v návrhu a i v odvolaní uvádzal len všeobecné dôvody ohľadne spôsobených prietahov v exekučnom konaní, neuvádzal však konkrétne skutočnosti, ktorými by spochybňoval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvého stupňa.

Nedôvodná je aj odvolacia námietka týkajúca sa odôvodnenia napadnutého rozhodnutia „formulárovým spôsobom“. Z úradnej činnosti je totiž odvolaciemu súdu známe, že navrhovateľ podal množstvo návrhov na začatie konania, týkajúcich sa totožných účastníkov s takmer totožným skutkovým základom. Samotný navrhovateľ všetky návrhy na začatie konania a procesné návrhy v týchto konaniach odôvodňuje identicky, t.j. „formulárovým spôsobom“, pričom rozdiely sa týkajú iba spisových značiek exekučných konaní, mien súdnych exekútorov a obdobia, po ktoré bol exekučný súd v omeškaní s rozhodnutím o návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. návrhu na zmenu súdneho exekútora. Za tejto situácie nemožno súdu prvého stupňa vytýkať rovnaké, či obdobné odôvodňovanie napadnutého rozsudku s inými rozsudkami, najmä ak súd prvého stupňa sa v napadnutom rozsudku zaoberal skutočne iba predmetnou vecou. Naproti tomu navrhovateľ v odvolaní uviedol viaceré odvolacie dôvody, ktoré nekorešponujú s priebehom predmetného konania či s odôvodnením napadnutého rozsudku. V odvolaní je tak viacero rozporov, keď napr. navrhovateľ na jednej strane namietol, že nemal možnosť oboznámiť sa s vyjadrením odporcu a na druhej strane že nakoľko sa odporca nevyjadril, mal súd prvého stupňa rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie (postup v zmysle § 153b O.s.p. je však upravený ako možnosť a nie povinnosť súdu). Rovnako navrhovateľ na jednej strane namietol prejednanie veci na pojednávaní v jeho neprítomnosti v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p., no na strane druhej namietol skutočnosť, že v predmetnej veci sa neuskutočnilo pojednávanie, pričom nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

K námietke navrhovateľa, že je nesprávny záver súdu prvého stupňa, že nepreukázal výšku škody a náhrady nemajetkovej ujmy odvolací súd dodáva, že dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním vzniku a výšky škody a príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom súdu zaťažuje navrhovateľa, ktorý nemôže vznik a výšku škody odvodzovať od jej paušálneho vyčíslenia. Nakoľko navrhovateľ neoznačil a nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval vznik a výšku škody a ani jej príčinnú súvislosť s nesprávnym úradným postupom, neunesol dôkazné bremeno a súd prvého stupňa preto z uvedeného dôvodu návrh v tejto časti správne zamietol. Rovnako v súvislosti s uplatnenou nemajetkovou ujmom odvolací súd uvádza, že samotné nedodržanie zákonnej lehoty bez preukázania skutočností odôvodňujúcich závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, nezakladá bez ďalšieho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ si náhradu nemajetkovej ujmy uplatnil za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky. Navrhovateľ tieto svoje tvrdenia žiadnym spôsobom nekonkretizoval a ničím nepreukázal; uvádzané skutočnosti tak ostali len v rovine všeobecných tvrdení bez preukázania konkrétneho zásahu. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že sú to práve okolnosti predmetnej veci, ktoré by neumožnili priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch ani v prípade preukázania tvrdení navrhovateľa. Je síce povinnosťou štátu zabezpečiť, aby bola spravodlivosť poskytnutá včas, pričom personálne a materiálne problémy na jeho strane spravidla nie sú dôvodom, ktorý by ospravedlnil porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Uvedené zásady však platia pre štandardné situácie, kedy účastník obracajúci sa na súd so svojou vecou nemá dôvod zaujímať sa o pripravenosť súdu na poskytnutie súdnej ochrany v jeho veci. No v prípade, ak sa jedna osoba v priebehu krátkeho času obráti na súdy s enormným množstvom nových návrhov, v rámci prevencie (§ 417 ods. 1 Občianskeho zákonníka) sa musí zaujímať o to, či a v akých podmienkach je súd jej podania schopný vybaviť, a je povinná akceptovať, že vybavenie jej vecí nemusí byť tak promptné, ako vybavovanie vecí

iných navrhovateľov. Súd je totiž povinný zabezpečiť okrem iného rovnaký prístup k spravodlivosti pre všetkých a navrhovateľ nemohol reálne očakávať, že súd promptne vybaví všetky jeho veci na úkor všetkých ostatných. Navrhovateľ preto nemohol legitímne očakávať vybavenie všetkých svojich žiadostí v zákonnej lehote a nemohol preto z dôvodu jej nedodržania zažiť stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci.

Čo sa týka ďalších námietok, uvedených v odvolaní, tieto boli identické ako obrana pred súdom prvého stupňa, s ktorou sa v odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd vysporiadal a závery ktoré prijal sú odvolacím súdom akceptovateľné. Navrhovateľ neprodukoval žiadne také dôkazy, ktoré by neboli predmetom posúdenia a hodnotenia súdom prvého stupňa a ktoré by mohli zvrátiť výsledky doteraz vykonaného dokazovania a právneho posúdenia. Skutočnosť, že sa navrhovateľ nestotožňuje s právnymi závermi prvostupňového súdu, nemôže viesť k záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti a neznamená ani oprávnenie odvolacieho súdu nahradiť správne právne názory súdu prvého stupňa jeho vlastnými, len preto, že nezodpovedajú predstavám navrhovateľa o tom, ako má súd vo veci rozhodnúť, keď tento sa neodchýlil od znenia príslušných ustanovení právneho predpisu, ani nepoprel ich účel a význam.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v tomto konaní plne úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli (v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. absentoval návrh na ich priznanie).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.